

Sprawozdanie

Wydziału krajowego jako komisji o petycyi Błażeja Marczaka pisarza etatowego w szpitalu krajowym we Lwowie.

Wysoki Sejmie!

Na posiedzeniu z dnia 6. Października 1884. przekazał Wysoki Sejm Wydziałowi krajowemu do zbadania i zdania sprawy petycyę Błażeja Marczaka, pisarza etatowego w lwowskim szpitalu powszechnym, o przeniesienie w stan spoczynku i przyznanie emerytury w wysokości całorocznej płacy.

Wywiązując się z tego polecenia, przedkłada Wydział krajowy Wysokiej Izbie niniejsze sprawozdanie. —

P. Błażej Marczak wstąpił do służby krajowej na dniu 6. Lipca 1876. roku jako dyetaryusz i pracował w tym charakterze w naszym oddziale rachunkowym aż do 12. Lipca 1879., w którym to dniu został mianowany pisarzem etatowym lwowskiego szpitala powszechnego z roczną płacą 600 zł. w. a. i z prawem do pięcioletnich dodatków po 100 zł. w. a. rocznie.

Nadto pobierał petent, poczynawszy od 1. Stycznia 1883. roku, 100 zł. w. a. rocznie jako dodatek na pomieszkanie w myśl uchwały Wysokiej Izby z 19. Października 1882.

Jako dyetaryusz oddziału rachunkowego odznaczony był pan Marczak pilnością i pracowitością, a jako urzędnik szpitala umiał pozyskać zaufanie i uznanie przełożonej Władzy.

Odznaczał się akuracnością i dokładnością w wykonywaniu poruczonych mu obowiązków i dał się poznać jako człowiek wielkiej prawości.

W kancelaryi szpitala musiał z powodu nawału pracy pracować nawet w godzinach pozaurzędowych wieczorami przy świetle lampy.

Skutkiem tej wyteżonej pracy uległ chorobie oczu, którą lekarze skonstatowali jako apopleksyę siatkówki.

Pomimo starannego leczenia tak we Lwowie jak i na klinice Krakowskiej, nie zdołano petentowi przywrócić zagrożonego utratą wzroku, tak, że obecnie nie jest w stanie pełnić obowiązków pisarza w szpitalu i znajduje się bez możności zarobkowania na utrzymanie siebie wraz z żoną i trojgiem nieletnich dzieci.

P. Marczak pozostaje na urlopie, który się kończy 13. Października. Po upływie tego terminu zostanie superarbitrowany, ewentualnie przeniesiony w stan spoczynku.

Przy pensjonowaniu urzędników krajowych zastosowuje Wydział krajowy przepisy wydane dla urzędników zostających w służbie rządowej.

Wprawdzie rozporządzenie cesarskie z 9. Grudnia 1866 (Dz. p. p. Nr. 157) postanawia, że urzędnikowi, który nie wysłużył 10 lat, należy się tylko odprawa w wysokości rocznej a najwyżej półtora rocznej płacy, — lecz rozporządzenie to nie znosi postanowień dawniejszych, które wyjątkowo przyznają urzędnikom wyższy wymiar emerytury.

Otóż tu należy zastosować główne pensyjne normalia z roku 1771. i 1781. a właściwie rozporządzenie byłej Kamery nadwornej z 26. Czerwca 1816. roku.

Według tych rozporządzeń należy się trzymać następujących zasad:

Wyjątkowo należy się z urzędu każdemu urzędnikowi, który podczas czynnej służby w skutek obłąkania lub utraty wzroku (ociemnienia) nietylko do dalszej służby publicznej, lecz i do każdego innego sposobu zarabkowania stał się niezdolnym, $\frac{1}{4}$ część płacy, choćby nie wysłużył 10ciu lat. Powyższe rozporządzenia zezwalają jednak na jeszcze korzystniejsze uwzględnianie takich urzędników, jeżeli choroba nastąpiła z powodu pełnienia służby.

Świadectwo lekarskie stwierdza, iż p. Marczak zagrożony utratą wzroku w skutek wycieńczenia oczu pracą biurową w służbie szpitalnej, że zatem co do niego należy zastosować postanowienia o korzystniejszym wymiarze emerytury.

Zważywszy więc:

że p. Marczak, jako urzędnik w służbie krajowej popadł w nieszczęście z powodu pracy biurowej; że w skutek swego kalectwa stał się niezdolnym do jakiegokolwiek zarabiania na chleb dla siebie, żony i trojga nieletnich dzieci; wreszcie

że jako urzędnik odznaczał się zaszczytnie pilnością i prawością charakteru;

Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm upoważnia Wydział krajowy do wyznaczenia p. Błażejowi Marczakowi, pisarzowi etatowemu lwowskiego szpitala, w razie przeniesienia go z powodu ociemnienia w stan spoczynku, emerytury o rocznych 700 zlr. w. a.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

We Lwowie dnia 12. Października 1884.

Marszałek krajowy:
Zyblikiewicz w. r.

Sprawozdawca:
Dr. Franciszek Hoszard
Członek Wydziału krajowego.